

Č. 2578.

Státní zaměstnanci (Sloven s k o): Bývalý uherský státní profesor, který byl podle § 2 zákona č. 64/18 prozatímně na státní škole na Slovensku ponechán a později ustanoven profesorem takovéto školy v poměru smluvním, nemá nároku na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti.

(Nález ze dne 28. června 1923 č. 11.425).

V ě c: Albert W. v B. B. proti ministerstvu školství a národní osvěty (odb. rada Dr. Zdeněk Tlamich) o přiznání diet.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Rozhodnutím min. školství ze 14. března 1922 byla opětovná žádost smluvního profesora Alberta W. v B. B. za přiznání diet z titulu dvojí domácnosti zamítnuta, ježto mu jakožto profesorovi ve smluvním poměru podle platných předpisů nepřísluší.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí neshledal nss důvodnou:

St-I se domáhá diet z titulu vedení dvojí domácnosti, uplatňuje tedy nárok, který sluší posuzovati podle zásad pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slov., schválených usnesením min. rady z 27. července 1920.

Podle odst. II D 2 těchto zásad přísluší diety jak při původním ustanovení tak při pozdějším přeložení z moci úřední ženatým státním zaměstnancům na systemisovaná místa ustanoveným — a to ve smyslu úvodního odstavce bodu II trvale ustanoveným — pokud se nemohou pro úředně zjištěný nedostatek bytů do nového působiště neb do místa poblíž se nalézajícího a normálně přístupného přestěhovati.

Vzhledem k tomuto ustanovení bylo se žal. úřadu především zabývatí otázkou, zda st-I v kritické době byl také takovýmto trvale ustanoveným zaměstnancem.

Ze správních spisů plyne, že v uvedené době byl st-I na základě dekretu žal. úřadu z 28. listopadu 1920 ustanoven profesorem smluvním, tudíž že nebyl zaměstnancem trvale ustanoveným. Stížnost ovšem vytýká, že jednak st-I byl dekretem žal. úřadu ze 7. listopadu 1919 ustanoven zatím profesorem VII. hodn. třídy, tedy nikoliv v poměru smluvním, jednak, že i kdyby služební poměr dekretem ze 7. listopadu 1919 založený bylo lze posuzovati jako výměr smluvní, přece mu týmž dekretem diety byly přiznány.

Námítky tyto nelze uznati správnými z těchto úvah:

Dekret ze 7. listopadu 1919 jeví se svou povahou jakožto prozatímní ponechání st-le ve službě ve smyslu § 2 zák. z 10. prosince 1918 č. 64 Sb. Byl tedy, jak již řečeno, založen tímto dekretem služební poměr toliko prozatímní bez stanovení určité lhůty konečné, z čehož plyne, že služební poměr ten mohl býti žal. úřadem opět rozvázán a neplynul z dekretu toho st-li právní nárok na to, aby tento zatímní poměr služební byl prodloužen nebo pozměněn v poměr definitivní.

Když tedy žal. úřad dekretem z 28. listopadu 1920 st-le ustanovil profesorem smluvním, vyslovil tím zároveň, že dřívější jeho prozatímní poměr jest ukončen a nahrazen novým služebním poměrem povahy

jiné, totiž smluvním. Jestliže se st-l tímto dekretem žal. úřadu cítil ve svých právech zkráceným a jestliže se chtěl domáhati případné změny tohoto rozhodnutí, byl by musel podati stížnost proti onomu rozhodnutí na nss ve lhůtě 60 dnů předepsané §em 14 zák. z 22. října 1875 č. 36 ř. z. z roku 1876, jehož předpisy platí podle zákona z 2. listopadu 1918 č. 3 Sb. také pro Slovensko. Toho však st-l neučinil a stalo se tudíž ono rozhodnutí o jeho ustanovení profesorem smluvním neodstranitelným. Neboť pouhý rozklad k žal. úřadu, nebo pouhá neúřední cestou podaná žádost za změnu onoho rozhodnutí nemůže nahraditi stížnost k nss a nemůže zákrok takový, pokud se týče okolnost, že o žádosti té nebylo dosud rozhodnuto, prodloužiti uvedenou lhůtu ke stížnosti na nss.

Za tohoto stavu věci musel tedy nss st-le v kritické době pokládati za zaměstnance v poměru smluvním, kterému — poněvadž není zaměstnancem ve smyslu cit. »zásad« trvale ustanoveným — nárok na diety nepřísluší.

Nárok takový neize vyvoditi ani z toho, že dekret ze 7. listopadu 1919 st-li přiznal diety pod podmínkou, že jeho služební poměr vyhovuje usnesení min. rady z 24. července 1919. Neboť z celého znění tohoto dekretu je zřejmo, že diety byly přiznány s uvedenou podmínkou jen na dobu, pokud st-l bude zatímne ustanoveným profesorem a nemůže z toho přiznání diet st-l vyvozovati nárok na povolení diet v novém poměru smluvním.

Pokud pak st-l namítá, že ve svých žádostech za přiznání diet z titulu dvojí domácnosti uvedl více případů, ve kterých smluvní úředníci požívají diety z důvodů dvojí domácnosti a že vzhledem na tyto okolnosti podle pravidla »quod uni justum, alteri aequum« patří i jemu diety ať je profesorem smluvním či zatímním, vytýká vlastně nař. rozhodnutí nezákonnost. K námitce této nutno však uvést, že okolnost, že úřad v jiných případech jinak se zachoval, nezakládá žádné právní normy, z které by st-l mohl odvozovati nárok na podobné řešení své věci a je tudíž také tato námitka bezpodstatná.

Z těchto důvodů bylo stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 2579.

Státní úředníci: I. Jaký význam má úmluva o úpravě služebních poměrů učiněná mezi úřadem a uchazečem před jmenováním pro posouzení služebních poměrů jeho po provedeném jmenování? — II. Započtení let do pense, na které úředník nemá právního nároku, může býti vázáno odkládací podmínkou, že stane se účinným teprve, až úředník službou státní získá nárok na zaopatřovací požitky.

(Nález ze dne 28. června 1923 č. 11.426).

Věc: Gabriel M. na K. V. (adv. Dr. Emil Musil z Prahy) proti ministerstvu zahraničních věcí (min. taj. Bedř. Škatula) stran úpravy služebního poměru.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.